

HLAS

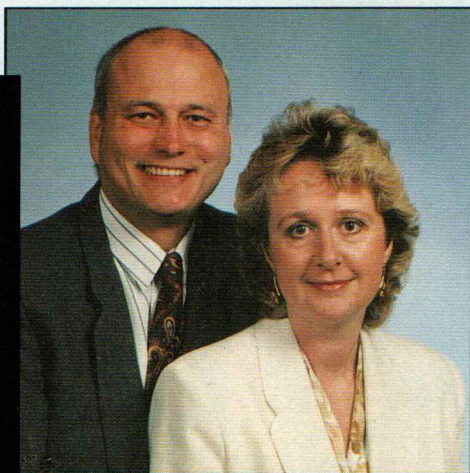
**Tvrdě jsme pracovali
a tvrdě si zahrávali
strana 2**

**Život
stojí za to!
strana 5**

Tvrdě jsme pracovali a tvrdě si zahrávali

Jon Hammond
Norwich, Anglie

Co jsem to vyváděl, že jsem strávil noc v policejní cele na Bethel Street v Norwichi? Byl jsem ředitelem reklamní agentury s ročním ziskem 8 milionů liber a užíval si všeho, co tato pozice přináší. Čekali byste, že jsem byl šťastný! Často jsem skutečně byl. Měl jsem krásnou ženu, dvě děti, dvě auta a dům na nejlepším předměstí Norwiche.

Můj život se skládal z tvrdé práce a nevázané zábavy. Pamatuji týden, kdy jsme byli prací tak zavaleni, že bylo téměř nemožné odejít do restaurace na oběd. Konec týdne jsme oslavili pitkou, jež začala v půl šesté v našem vlastním suterénním baru, kde nás bylo asi třicet. Okolo jedenácté jsme už zbývali pouze tři a rozhodli jsme se vyrazit do restaurace ve městě. Vyšli jsme, vrávoraje po ulici Prince Waleského.

Když jsme přecházeli vozovku v postranní uličce, vynořil se zpoza rohu vůz taxi, který nás málem srazil. Auto zavadilo o moji nohu, rozlobil jsem se, udeřil do střechy vozu a začal

křičet na řidiče. Ozdobná hrana auta upadla na zem.

Řidič taxi s nadáváním vyskočil, já jsem stál proti němu a nadávky oplácel. Moji společníci mě odtáhli pryč a šli jsme dál. Po sto metrech vedle nás zabrzdil policejní vůz a policista, který vůz řídil, mě zatkl a odvezl na policejní stanici na Bethel Street. Tam mě zavřel do cely a zamkl.

Byl jsem celý bez sebe zahanbením, slzami a výčitkami svědomí. Volal jsem svému advokátovi a požádal jej, aby zavolal mojí ženě; telefonní hovor, kterého se léta obávala. Zvykla si už na to, že jsem se opíjel a opilý i řídil. „Alespoň, že se nezabil“, myslala si.

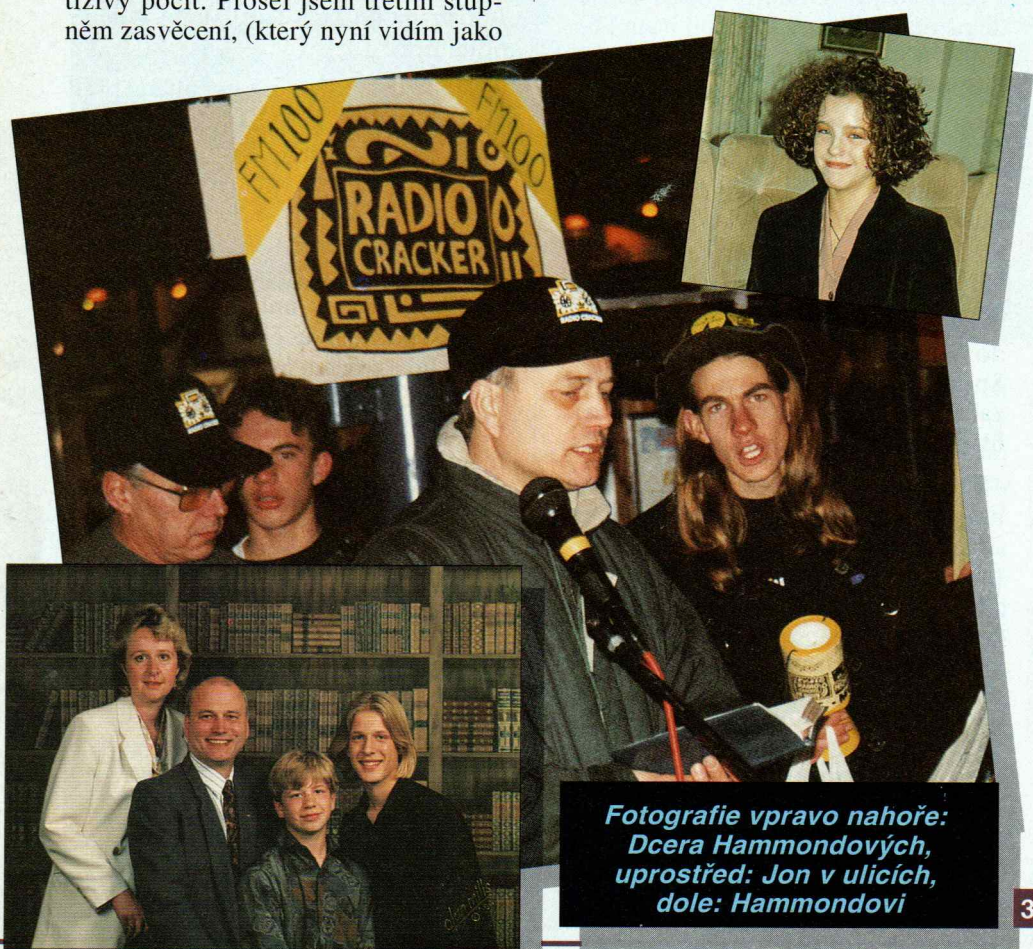
Ráno jsem měl pohovor se svým advokátem, který mě varoval, že mohu být obžalován z trestného činu. Naštěstí jsem byl propuštěn na kauci. Dostal jsem se na nejnižší bod svého života. Ohlédnou-li se zpět, něco mi tenkrát chybělo – hledal jsem smysl a význam své existence.

Mé hledání mě zavedlo ke svobodným zednářům. Byl jsem obelstěn jejich tajemnostmi a výjimečností. Na povrch byli všichni milí, přátelští, ochotní pomoci. Pořádali jsme často bohaté večere, pili při nich spoustu vína. Přesto jsem měl z toho všeho tíživý pocit. Prošel jsem třetím stupněm zasvěcení, (který nyní vidím jako

křest do smrti). Když jsem ležel na podlaze zatemnělé místnosti, Bůh hovořil k mému srdci: „Vešel jsi špatnými dveřmi“.

O dva měsíce později, v červnu 1984 přijel do Norwiche Billy Graham. Moje žena chtěla jít na shromáždění, já ne; měl jsem mít toho večera schůzi vedení podniku. Překvapivě však byla odvolána, (už nevím z jakých důvodů), a tak jsem se rozhodl jít s ní.

Cestou na fotbalový stadion, kde se shromáždění mělo konat, jsem potkal svoji sestru a jejího snoubence, kteří

*Fotografie vpravo nahoře:
Dcera Hammondových,
uprostřed: Jon v ulicích,
dole: Hammondovi*

tam byli jako pořadatelé. Později jsme se dozvěděli, že se mnoho lidí z církví, kam patří oba moji sourozenci, modlilo za Sue a za mne, abychom na shromáždění přišli. Poslouchali jsme chvály a pak mluvil Billy Graham na téma podobnosti o ztraceném synu (z Lukáše 15:11-24), který promrhal své bohatství divokým životem a skončil v chlévě s prasaty.

Když Billy Graham řekl: „Bůh, tvůj Otec na tebe čeká“, viděl jsem v myslí Boha, jak tu stojí s otevřenou náručí. V krátkém záblesku paměti jsem si promítl, jak jsem prožil své dětství v křesťanské rodině a chodil pravidelně do kostela. V patnácti jsem křesťanství vyměnil za přátele, mejdany, pití, hazard, drogy, děvčata...

Teď Bůh chtěl, abych se vrátil domů. Vstal jsem rychle ze sedadla, vyšel dopředu a odevzdal svůj život Ježíši. Moje žena udělal to samé. Ve věku třiceti tří let jsme se stali křesťany. To bylo v červnu 1984.

Roku 1985 o prázdninách jsem odjel do Walesu na křesťanské vyučování Spring Harvest. Sue a já jsme byli na začátku svého křesťanského života, hladoví po dobrém vyučování.

Během semináře o uzdravení byl můj diagnostikovaný žaludeční vřed „samovolně“ uzdraven. Byl to zázrak! Nikdo se mě nedotkl, nemodlil se za mě, ani se mnou nemluvil. Řečník Nick Cuthbert právě začínal úvodní slovo, když bolest, která mě trápila už tři roky jednoduše zmizela. Nikdy se už nevrátila, přestože miluji ostře kořeněná jídla. Můj lékař to zapsal jako „spontánní“ uzdravení.

Ke konci roku 1985 byla změna mé morálky tak patrná, že mě spoluředitel naší reklamní agentury požádal, abych odešel. „Tady jsou peníze,

Jone. Odejdi!“ Tak jsem si vyložil jejich vysoké odstupné.

Ve svých třiceti čtyřech letech jsem byl přebytečný! Cítil jsem se odmítnutý a odepsaný. Zkoušel jsem se vrátit k podnikání s pěti dalšími lidmi v oboru návrhářství a reklamy – další odmítnutí. V září roku 1986 jsem byl tak na dně, že jsem se duševně i citově zhroutil.

Překonal jsem to a vrátil se zpět. Potom, v roce 1991, jsem byl znovu propuštěn z jiné reklamní společnosti. S pocitem studu a selhání jsem se modlil: „Bože! Další práce nevyšla! Jak to mohu říci Sue, svým dětem, přátelům?“

Tam, v naší ložnici, jsem plakal před Bohem. Žalm 51:19 říká: „Zkroušený duch, to je oběť Bohu. Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš!“ Mírný a tichý Boží hlas hovořil k mému srdci o hanbě a pocitu selhání, které jsem cítil: „Rmoutíš se těmi věcmi, můj synu, protože hledáš ocenění u člověka. Nepotřebuješ lidské ocenění. Máš moje.“ Tato slova mě vysvobodila ze sebeobviňování, přinesla uzdravení a pokoj mému duchu i duši.

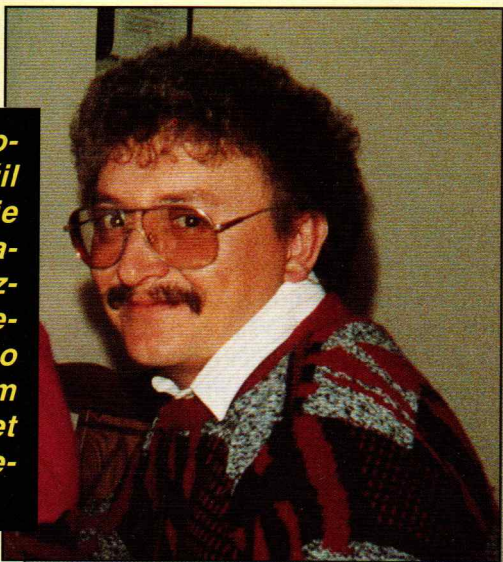
Cesta křesťana není vždy lehká, ale moje žena a já vám ji můžeme zcela doporučit. S Ježíšem ve tvém životě VÍŠ, že žiješ. Problémy nezmizí, ale On ti dá sílu a moc být tím, kdo životní překážky překonává. Za to ručíme!

Jon Hammond je poradcem v oblasti reklamy, návrhářství a sdělovacích prostředků pro podniky a křesťanské organizace. Podporuje práci FGBMFI. Mají se svou ženou Sue dva syny a osvojenou dceru – Jonathana, Jamese a Louise.

Život stojí za to!

*Lee Campbell
Hawkesbury, Ontario*

Abych byl úspěšnějším pojišťovacím agentem a sblížil se se zákazníky, zval jsem je na skleničku. Má žena Sharon to nepokládala za nezbytné, měla špatné zkušenosti s alkoholismem u svého příbuzného. Protože si tím samým nechtěla procházet se mnou, vůbec se jí to nelíbilo.

Chuť na alkohol jsem si vypěstoval už dávno. Abychom více vydělávali, otevřeli jsme malý obchod s dětským oblečením. Můj zaměstnavatel, pojišťovací společnost, mi zakázal do obchodu jen vejít. Poté, co moje žena otěhotněla, jsme obchod co nejrychleji prodali. Byla to velká chyba. Nový majitel opustil město uprostřed noci se vším vybavením a inventářem a zanechal mi tak dluh na tři roky. V této situaci jsem vyměnil své zaměstnání.

Můj nový šéf měl na starosti síť obchodů. Mnohému jsem se od něj naučil. Ke konci to však vypadalo tak, že jsem dělal téměř všechnu

práci. Bylo pro mě důležité, abych před druhými vypadal dobře – plný sebedůvěry a jistoty. Protože jsem zjistil, že alkohol mojí sebedůvěru posiluje, začal jsem pít víc. Můj šéf mě začal před pitím varovat. „Jaké má právo, s jeho vlastními problémy, mě obviňovat?“, pomyslel jsem si. Měl jsem touhu osamostatnit se. Můj příjem by se tak zvýšil sedmkrát.

Prezident společnosti souhlasil s tím, že mi vypůjčí peníze do začátku. Měl však podmínku, že bude na mou práci rok dohlížet jeho manažer. Když jsem jej o to požádal, odmítl, kvůli mým problémům s pitím. Navíc, aby mi přitížil, sdělil

tento důvod i prezidentovi. Byl jsem rozhněván a řekl jsem mu, co si o něm myslím. Výsledkem bylo moje propuštění.

Rozhořčilo mě to tak, že ještě o měsíc později jsem měl chuť po něm skočit. To pro mě bylo nezvyklé. Věštinou, když jsem měl s někým spor, po několika dnech jsem to zamluvil a tomu člověku odpustil. Teď, i když už bylo povšem, jsem měl pocit ztráty – vše na čem jsem pracoval bylo ztraceno.

Můj svět se hroutil a já nevěděl, co dělat. Měli jsme tehdy tři děti – jak je užívím? Ucházel jsem se o místo manažerského asistenta, které jsem objevil na inzerát v novinách. V roztržitosti chvíle jsem si však neuvědomil, že budu muset dojíždět denně sto kilometrů tam a zpět, a protože práce byla v Quebecu, znamenalo to platit ještě další, místní daně z mého příjmu. Nakonec nebylo peněz dost a čím déle jsem tam pracoval, tím se zvyšoval můj finanční deficit.

Chápete, že jsem v té situaci nebyl příliš šťastný. Sharon protestovala: „Ty si pořád jen stěžuješ!“ Pil jsem ještě víc. Alkohol byl cesta, jak uniknout z tísně. Když jsem mluvil se svou ženou, vždy jsme se nakonec pohádali. Sdílel jsem své problémy s jednou dívkou v práci a ona se mnou sdílela její. Výsledkem byla milostná aféra.

Neschopný takhle dál pokračovat, prodal jsem dům, abych mohl splácet stále větší dluh. To málo, co zbylo, jsem utratil za pití. Vymýšlel jsem stále nové výmluvy, abych mohl v práci zůstat přes noc. Sharon nebyla hloupá; věděla, že se něco děje. Jednoho dne jsem jí řekl, že už takhle dál nemohu.

Vzala děti a odešla k jejím rodičům, aby mi udělala „místo“. Tlak byl nesnesitelný, něco se muselo stát. Stále hlouběji v depresích, šel jsem ke svému doktorovi a řekl: „Nemůžu to takhle dál vydržet.“ Pak jsem se v jeho ordinaci rozbřečel. Dal mi sedativa a po nich jsem prospal tři dny a tři noci. Skončil jsem v nemocnici na několik měsíců.

Nejdříve mě udržovali na antidepresivních práscích. Stále jsem plakal, pak nečekaně propukal ve smích. Moje milenka spolykala tubu prášků, aby se dostala do nemocnice a mohla tam být se mnou. Její přítomnost celou situaci ještě komplikovala, protože vždy, když za mnou Sharon přišla, ona tam byla také. Nic se nelepšilo. Nevěřil jsem ani psychologům, kteří se mi zdáli příliš dotěrní v jejich zájmu o každý detail mého života. Požádal jsem tedy svého lékaře o propuštění.

Tehdy jsem kouřil asi tři a půl krabičky cigaret denně. Přestal jsem, abych měl víc peněz na pití. A tak jsem byl zase tam, kde před tím – pil jsem čím dál víc. Poprosil jsem Sharon, aby se vrátila, ale soužití bylo obtížné. V noci jsem se probouzel, abych si lokl z některé z mých poschovávaných lahví. Můj zdravotní stav se horšil a trpěl jsem krutou bolestí zad. Aby mi pomohl, předepsal mi můj doktor kodeinové pilulky.

Brzy jsem objevil efekt kodeinu a netrvalo dlouho a byl jsem na něm závislý. V tu dobu jsem pracoval pro inzertní oddělení novin. Ráno jsem začínal den dvěma pilulkami kodeinu a spláchl je dvěma nebo třemi skleničkami žitné.

Začal jsem být zapomnětlivý. Navštívil jsem třeba stejného zákazníka

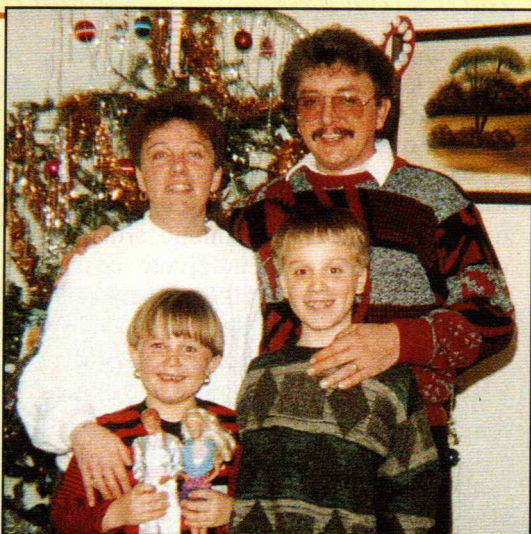
dvakrát či třikrát týdně a nepamatoval jsem si, že jsem tam už byl. Drogy narušovaly činnost mého mozku. Jednoho dne jsem v zoufalství vyšel z obchodu s lihovinami a šel spáchat sebevraždu. Zcela opilý jsem někde zastavil svůj vůz a ani jsem nevěděl, jak jsem se tam dostal. Seděl jsem, zíral tupě před sebe a řekl: „Pane Bože, jestli opravdu jsi, postarej se, prosím, o mojí ženu a děti. Udělej se mnou co chceš, už nemám pro co žít.“

Pak jsem brečel – brečel jako dítě. Trvalo to dvě hodiny, po kterých jsem, zcela zvláště, cítil pokoj a radost, a přes to, kolik jsem toho vypil, jsem byl střízlivý. Pak jsem slyšel hlas, který mi řekl, abych šel za Sharon a poprosil jí o odpuštění.

Přirozeně, příliš nevěřila tomu, že jsem se změnil. Za ta léta jsem toho mnoho nasliboval a nesplnil. Něco ve mně mě povzbuzovalo, „jdi zpět do církve“. Bibli jsem měl od dětství. Nevím proč, ale vždycky jsem si říkal, že kdybych někdy skončil ve vězení, nebo na pustém ostrově, jedinou věc, kterou bych s sebou chtěl mít, by byla moje Bible. Kdykoli jsem ji však zkoušel číst, příliš jsem jí nerozuměl.

Teď, když jsem se do ní začel, se mi zdálo, že je napsaná pro mě. Vše, co jsem četl ke mně mluvilo. Během šesti měsíců Bůh znovu poskládal můj život dohromady. Dal mi novou lásku k mé ženě a náš vztah se stal lepším, než kdykoli předtím.

Zpočátku jsem neměl téměř žádné kontakty s jinými křesťany. Sám jsem dobře nechápal, co se to vlastně děje. Moje závislost na alkoholu zvláště ochabla. Dostal jsem práci a měl jsem dobrý výdělek. Cítil jsem tehdy op-

radový pokoj, něco nepochopitelného. Každou neděli ráno jsem chodil do shromáždění církve, ačkoli jsem nevěděl proč. Naše finanční situace se zlepšovala a mohli jsme si pronajmout pěkný, velký dům.

Jednoho dne ke mně přišel můj bratr a řekl mi: „Mám problém. Líbí se mi jiná děvče.“ Odpověděl jsem: „Měl by ses modlit a poprosit Boha o pomoc, jinak budeš mít v životě zmatek.“ Rozlobil se, protože ode mě neslyšel to, co očekával. Zmatený jsem si pomyslel, „Ježíši, udělal jsem správně?“

Stále jsem o tom přemýšlel, když jsem na ulici potkal svého přítele a řekl mu: „Kene, můj bratr pro tebe pracuje. Víš, že má teď těžkosti. Mohl by ses za něj pomodlit?“ Věděl jsem, že Ken má něco společného s něčím křesťanským, ale to bylo vše. On mi dal pozvánku na setkání Mezinárodního sdružení podnikatelů plného evangelia (FGBMFI). Pomyslel jsem si – „Můj bratr má ten problém, ne já.“ Ale rozhodl jsem se, že přijdu.

Zapomněl jsem však, kdy a kde se setkání koná a zavolal jsem Kenovi, že přijdu příště. Od chvíle, kdy jsem vešel do místnosti, kde se další schůzka konala, jsem tam cítil úžasnou Boží přítomnost. Svědectví ze života lidí se dotýkala mého srdce. Věděl jsem, že v mém životě cosi scházelo. Na konci setkání jsem se pevně rozhodl pro Ježíše.

Mnoho se toho změnilo během těch šesti měsíců, kdy jsem vše odevzdal Bohu, ale stále jsem hledal, protože jsem opravdově nerozuměl tomu, co se děje. Od té doby, co jsem se přede všemi odevzdal Ježíši, už můj život nebyl nikdy stejný.

Krátce potom jsem řekl své ženě: „Bůh mi řekl, že během pár týdnů úplně přestanu s pitím.“ Nevěřila mi. Když jsem šel, jako každou středu po kuželkách, do vinárny na obvyklou skleničku, poručil jsem si víno, posadil se a čekal. Nikdo jiný nepřišel, seděl jsem tam sám. Obvykle tu bývalo přeplněno. Dokonce i barman byl příliš zaměstnán, aby se mnou mluvil. Ptal jsem se sám sebe: „Co tady vlastně dělám?“, a odešel jsem domů.

Sharon byla překvapená, že jsem doma tak brzy. Sedli jsme si spolu a pili kávu. Příští týden se dělo to samé. Potom jsem do baru už ani nezašel. Jen jedenkrát jsem se pak znovu napil, to bylo o Vánocích. Trochu jsem popil a pak usnul. Cítil jsem se pak tak zle, že jsem se od té doby pití ani nedotkl. Několikrát se stalo, že jsem byl v pokušení, ale už jen myšlenka na alkohol ve mně v minutě vzbudila pocit nemoci. Od té doby už uběhly tři roky.

Chodil jsem na modlitební shromáždění FGBMFI a byl jsem horlivý

v Božích věcech. Bůh mě uzdravil z bolestí páteře a několika dalších problémů. Moje rodina a já jsme si však stále byli cizí, protože jsem je vždy odmítal. I to se změnilo a já jsem se stal opravdovým otcem.

Protože čte Sharon ráda knihy v angličtině, dala mi pro ni Kenova manželka anglickou Bibli. Položil jsem ji na vrch hromádky jejích ostatních knih. Když jsem pak slyšel o vikendovém semináři FGBMFI v angličtině, který se konal v Ottawě, chtěl jsem jí vzít s sebou. Dohodli jsme se s Kenovou ženou, že jí pozve, a ona opravdu přijela. Když jsme tam byli, hovořil Alan Jones prorocky, že Bůh chce uzdravit někoho, kdo má problémy s levou polovinou hlavy.

Ptal se, koho se to týká, a nikdo neodpověděl. Sharon později řekla, že jí ruka jakoby sama vylétla a jak ji zvedla, Bůh ji uzdravil. Další výzva byla pro ty, kdo chtějí pozvat Ježíše Krista do svého života a její ruka se zvedla znova. Má žena je velmi plachá, ale vyšla dopředu a odevzdala se Ježíši. Ještě toho dne jsem přijal křest Duchem Svatým.

Bůh zcela uzdravil náš vztah. Dnes už můžeme svobodně hovořit o tom, co bylo. Způsobil jsem jí v minulosti mnoho bolesti, ale to vše od nás Bůh vzal. Máme jeden druhého velmi rádi. Netušil jsem, že bych kdy mohl Sharon milovat tak, jako nyní. Každým dnem jsme si blíží. Ježíš mi dal život, který stojí za to.

*Lee Campbell je viceprezidentem Hawkesburské skupiny FGBMFI. Pracuje jako manažer distribuce tiskové reklamy. Mají se ženou Sharon tři děti: Steva, Jaso-
na a Cynthii.*

Propadlý hazardu

*Willi Gierlich
Leverkusen,
Německo*

*Willi Gierlich hraje v padesátých letech
za nejlepší tým v Kolíně nad Rýnem.*

Už od dětství byla kopaná velmi důležitou součástí mého života. Trénoval jsem opravdu poctivě a úspěchy se brzy dostavily. V padesátých letech jsem hrál za nejlepší tým v Kolíně nad Rýnem, pak za Black/Whites v Essenu, Bayer Leverkusen a dvakrát za Národní amatérský tým.

Kvůli svému zaměstnání jsem však musel ukončit svou sportovní kariéru

v pětadvaceti letech. Mohl jsem se tak naplno věnovat své práci v oblasti reklamy. Na sport mi díky práci už nezbýval čas. Před odchodem do důchodu jsem byl manažerem Bayerova reklamního oddělení v Leverkusenu. Díky svým zkušenostem jsem byl zodpovědný za naši reklamu v národní fotbalové lize Německa a v dalších sportovních podnicích.

Léta byly mým koníčkem dostihů. Ačkoli mám tento sport rád, v mém

životě způsobil opravdové problémy. Stal jsem se v tomto sportu „hráčem“. To znamená, že jsem byl zcela oddaný sázení na dostizích. Mělo to stejný efekt, jako jakákoli jiná závislost. Nebyl jsem schopen se od této atrakce osvobodit. Přes své neustálé finanční problémy a další těžkosti, jako zanedbávání rodiny a svého zdraví, jsem investoval svůj veškerý čas a peníze do sázek na koně a do systémů, které slibovaly v sázkách zvítězit. Musím po pravdě říci, že jsem víc prohrával, než vyhrával. Jen díky Boží ochranné ruce jsem se finančně naprosto nezruinoval a neskončil v kriminále.

V té době byla moje žena zázračně uzdravena a poté odevzdala svůj život Ježíši. To vzbudilo můj zájem. O letnicích roku 1981 jsem se na berlínském olympijském stadionu, během setkání křesťanů na sportovních hrách, odevzdal Ježíši také.

Netrvalo nicméně dlouho, abych si uvědomil, že můj problém se sázením je stále zde, jen s jediným rozdílem – snažil jsem se to dělat nenápadněji. Poznal jsem, že to nejsem schopný změnit. Přinesl jsem tedy tuto těžkost v modlitbě Ježíšovi. Bible říká v Janovi 15:7, že „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete a stane se vám“.

Odpověď přišla nečekaným způsobem. Bylo to roku 1981 na dostizích. Počasí bylo nádherné a mým tipům se dařilo, když náhle, v jediném okamžiku vše kolem jakoby zešedlo a působilo ponuře. Koně se mi jevili

jako nějaká monstra a lidé okolo mě vypadali groteskně. Myslel jsem jen na jedno: „Musím odtud rychle pryč.“ Cestou domů jsem pochopil, že mě touto dramatickou zkušeností Bůh vysvobodil z pout hazardu. Bylo to

Willi Gierlich se svou ženou Ute a jejich vnučkou Kim-Annou.

naposledy, kdy jsem byl na závodech, či v sázkové kanceláři. Jak říká Bible: „Jestliže vás Syn vysvobodí (hovoří o Ježíši), budete svobodni.“

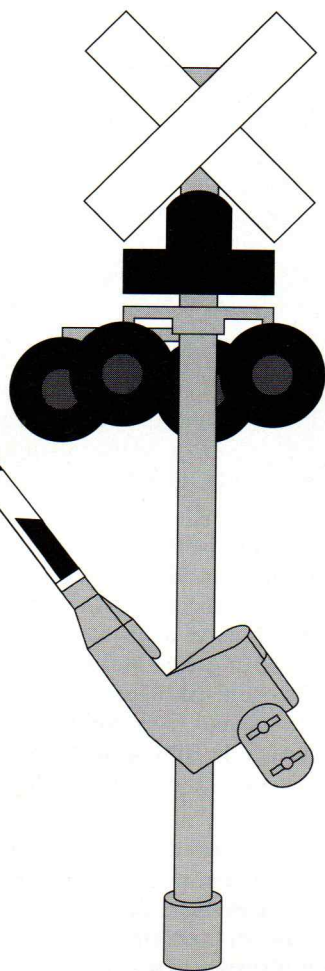
Dnes mohu sloužit Ježíši mnohými způsoby, jako třeba vydávání svědectví o jeho moci a lásce. Rád bych povzbudil každého, kdo má problémy, aby je vydal Ježíši, On vás vysvobodí.

Willi Gierlich je v důchodu. On a jeho žena Ute mají jednu dceru a vnučku. Willi připravuje a modlí se za obnovení skupiny FGBMFI v Kolíně nad Rýnem.

Dík mu za to

Václav Prokopec, Bděňves, Česká republika

V roce 1961 obletěl J. A. Gagarin Zemi. Tento rok byl pro mě zvlášť důležitý, protože jsem se narodil. Narodil jsem se do doby roztočených kol továren, do doby „rozvinutého socialismu“, do doby a do režimu, který naprosto vyloučil Boží zákony a Boží lásku. Touto dobou byl poznamenán i můj start do života. Narodil jsem se rodičům, kteří zcela popírali a popírají přítomnost Boží. (Modlím se, aby to v době vyjití tohoto článku již nebyla pravda.) A tak i já jsem se mnohdy věřícím smál a považoval je za nějaké blázný. Chodil jsem do pionýra a později na střední škole jsem byl členem SSM a dokonce funkcionářem. V těchto letech jsem si ale začal uvědomovat, že idea komunismu je naprostá blbost a že je to jen způsob, jak člověka naprosto zotročit a morálně ho zničit. Tyto úvahy se mi potvrdily při výkonu

základní vojenské služby. Tam jsem poznal, jak lidé dovedou morálně klesnout a jeden druhého pokořovat a zneužívat. Naprosto jsem se tehdy odvrátil od myšlenek socialismu a začal jsem hledat. Díry v mé mysli jsem potřeboval zaplnit něčím jiným.

Po návratu do civilu jsem nastoupil k tehdejší ČSD a po řadě kursů a zkoušek jsem se stal strojevodcem. Snažil jsem si své duchovní prázdno zaplnit prací. Snažil jsem se, aby má parta i má lokomotiva byly vždy na špici hodnocení. I když jsem nenáviděl zřízení, svou práci jsem ho podporoval a byl jsem z toho zoufalý.

Ve svých čtyřiařiceti letech jsem se oženil. Dodnes si nedovedu odpovědět proč. Asi proto, abych nějak zaplnil svůj život. Samozřejmě moje manželství nemělo dlouhé trvání. Po třech letech jsem byl opět sám, navíc obtěžkaný různými soudními spory s bývalou manželkou. Byl jsem skutečně na dně. Tehdy jsem poznal svou nynější ženu. Po dvou letech známosti jsme se vzali. Můj život se zdál být lepší, i když s určitými výkyvy. Často jsem se ženou jednal hrubě a potom mě to mrzelo. Jsem ji vděčný za to, že mě tak milovala, že mě to vždy odpouštěla.

A potom to přišlo. Začala chodit do kostela. Myslel jsem si zpočátku, že se zbláznila. Potom ale vyměnila katolický kostel za shromáždění v křesťanském společenství a přijala uzdravení z nepřetržité migrény, kterou od dětství trpěla. To jsem již něco tušil a začal jsem mít zájem. Byla velice horlivá a denně mi četla Bibli a různé křesťanské brožurky. Já jsem měl ale stále nedůvěru.

Potom jsme trávili spolu dovolenou na francouzském pobřeží. Slyšel jsem osobní svědectví Dereka Prince. Domů jsme se vraceli přes Alpy. Tam jsem byl zasažen krásou přírody a pochopil

jsem, že to, co kolem sebe vidím, nemohlo vzniknout náhodou, ale pouze působením živé, myslící bytosti.

Manželka mne přivedla do křesťanského společenství, kde jsem hned při druhé návštěvě reagoval na výzvu a přijal Pána Ježíše Krista do svého života. Dalším důležitým mezníkem byl tedy rok 1991, kdy jsem se narodil podruhé – duchovně. Postupně uvěřila téměř celá naše velká rodina. Jsme za to Pánu velice vděční.

Po mém obrácení se začal můj život měnit. Zvláště se změnil můj vztah k ostatním lidem a dostal jsem do srdce touhu nést zvěst evangelia dále. V roce 1992 jsem se seznámil s prezidentem FGBMFI v ČSFR V. Lamrem a založil jsem místní skupinu FGBMFI v PLzni.

O rok později v září 1993 jsem stál u zrodu křesťanského rozhlasového vysílání FGBMFI ve spolupráci s plzeňským rozhlasem. Tuto práci Pán tak požehnal, že dnes zabírá křesťanské vysílání týdně 150 minut vysílacího času regionální stanice Plzeň. Můžete nás slyšet v neděli od 7,05 do 9,00 a v pondělí od 14,30 do 15,00 na frekvenci 106,7 a 101,7 MHz VKV. Jsem šťasten, že mne Pán postavil do služby koordinátora tohoto vysílání. Je to ten nejužasnější úkol. Hlásat evangelium Ježíše Krista. Čeká mne další rozhodnutí a plně se věnovat službě. Zatím Pán připravuje podmínky pro tento přechod. Chci všem, kteří si přečetli tyto řádky vzkázat – svěť svůj život Pánu Ježíši Kristu. On jej naplní a dá mu smysl. Dík mu za to.

Václav Prokopec, koordinátor rozhlasového vysílání FGBMFI, vicepresident FGBMFI v ČR, dosud strojevodce, člen církve Jednoty bratrské.

Život je vzrušující!

Martin Dale
Riehen, Švúcarsko

Můj život začal být vzrušující od chvíle, když jsem dostal odpověď na svou modlitbu „Ježíši, jestli jsi, přijď do mého života“. To bylo v lednu 1972. V dětství jsem nevyrostal ve zbožnosti, myslím, že jsem byl trochu pokrytecký. Jednou jsem, jako dítě, viděl na pláži vycházet z vody potapěče v mokré kombinéze. V ruce držel trojitou harpunu připomínající Nep-tunův trojzubec. Opatrně jsem se k němu přiblížil a zeptal se: „Promiňte, pane, nejste vy d'ábel?“

Ve třinácti jsem navštěvoval jednu z nejlepších státních škol, k náboženství jsem byl netečný a ve škole velmi nešťastný. Poslední rok jsem si všiml chlapce, který chodil do Christian Union (křesťanské hnutí studentů). Byl něčím zvláštní. Když jsem se ho na to ptal, řekl mi, že to je kvůli Ježíši Kristu. Když jsem viděl jak žije, zjistil jsem, že bych se na jejich setkání rád přišel podívat.

Z neznámých důvodů jsem se ke konci zimy 1971 přihlásil na konferenci Christian Union v Oxfordu. Poslední

den tam Mike Mitton a Gerald Hovenden učinili výzvu. Ten večer jsem vešel do svého pokoje a tiše se modlil: „Ježíši, jestli existuješ, jak to tvrdí Mike a Gerald, chci tě poznat. Přijď do mého života.“ Cítil jsem pokoj a přítomnost Boha v mé místnosti.

Byl jsem zvědav, jak se budu cítit po návratu domů. Jsem opravdu křesťan? Spolehl jsem se na slova Ježíše ve Zjevení 3:20 – „Hle stojím přede dveřmi a tluču. Zasluchne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Otevřel jsem Mu svůj život a věřil jsem, že vešel.

Život i škola se staly zajímavějšími poté, co se změnil můj celkový postoj k životu. Měl jsem teď nový okruh přátel. Rovněž jsem měl potřebu sdílet svou víru s ostatními.

Když jsem byl na akci Billyho Grahama Spree 73 v Londýně, byl jsem v té chvíli tak plný radosti, že mi nedělalo problém zcela spontánně vést zpívající lidi na stanici metra Earls Court. „Dej nám J, dej nám E, dej nám S, dej nám U a ještě jedno S! Jak to vyslovíš? Ježíš!“ Zpívali jsme tak hlasitě, že nás hlas z reproduktoru poprosil, abychom skončili, protože není slyšet hlášení o směru jízdy vlaků.

Poslední den Spree 73 jsme se s Mikem po cestě domů modlili vkleče na nástupišti stanice, když k nám přišel železničář a ptal se, co jsme to vyváděli. „Modlili jsme se,“ řekli jsme. „Dobrá, ale nemůžete se modlit na pozemku Britských železnic“, zněla jeho odpověď.

Studoval jsem dál chemii na Chelsea College University of London. Po ukončení bakalářského studia v roce 1976 jsem zjistil, že mě Pán vede od chemie k patentovému právu, kde jsem mohl znalost chemie využít a zároveň se zabývat zákony, kde leželo těžiště mých zájmů.

Roku 1978 jsem si prohlížel knihy v jednom křesťanském knihkupectví v Londýně, když mi padla do ruky kniha nazvaná „Nejšťastnější lidé na Zemi“ od Demose Shakariana. Když jsem jí pročítal, zaujala mě a tak jsem ji koupil. Popisovala založení organizace Mezinárodního sdružení podnikatelů plného evangelia (FGBMFI). Když jsem knihu četl, říkal jsem si, že jsou to lidé, se kterými bych se rád poznal. Protože k tomu ale nebyla žádná příležitost, pustil jsem to z hlavy.

Krátce poté, co jsem před 14 lety odešel do Švýcarska za prací, jsem potkal místního člena FGBMFI na shromáždění jedné z biblických skupin naší společnosti. (Naše společnost má nyní tři křesťanské skupiny – jednu v angličtině, druhou v němčině a třetí ve francouzštině.) Ptal se mě, jestli bych chtěl přijít na jejich setkání. Bylo tedy nakonec výtečné najít a účastnit se práce FGBMFI, o které Demos psal.

Ve Švýcarsku jsem se po svém příjezdu oženil s místní dívkou a narodily se nám tři děti.

Bůh si nás různě používá. Spoluzakládali jsme anglicky hovořící charismatické společenství v Basileji, které pracuje téměř výhradně s uprchlíky. Byla radost vidět, jak sedí Muslimové a Hindové vedle sebe a společně chválí Ježíše. Dále jsme podíleli na práci křesťanského společenství, jenž si dává za cíl zasáhnout „necírkevní“ lidi v Basileji. Zpočátku se to zdálo zvláštní, protože moje němčina není tak dobrá, ale viděli jsme Boha dělat mocné a zázračné věci.

I kdybych neměl svou odměnu v nebesích, na kterou se těším, stejně bych chtěl znát Ježíše už tady na zemi. Dal mému životu nový smysl. V Janovi 10:10 Ježíš říká, že přišel, abychom měli život a měli ho v hojnosti. To je i moje zkušenost.

Martin Dale je advokátem v oboru patentového práva a byl nedávno pověřen funkcí manažera významné firmy Reckitt and Colman v Hullu. Je uveden v knize „Kdo je kdo“ mezi intelektuály pro rok 1989. Až donedávna, než se přestěhoval, byl členem FGBMFI v Basileji. Martin a jeho žena Maddy mají tři děti: Jonathana (11 let), Christophera (10 let) a Jeremyho (6let).

NEJISTOTA!

Brian Taylor
Yorkshire, Anglie

„Jaký to má vlastně všechno smysl?“, ptal jsem se vleže na posteli, trápený závratěmi, které mi způsobila moje přepracovanost. Doktorů mi řekli, že to může trvat i několik měsíců, kdy budu kvůli poruchám rovnováhy neschopen vstát. Měl jsem strach – bál jsem se budoucnosti a měl hrůzu z umírání.

Znovu a znovu jsem si kladl takové otázky do chvíle, kdy mi vnitřní hlas řekl: „Je ještě jiný život, než tento. Je budoucnost, je věčný život, ale jen v mém Synu, Ježíši Kristu. Ti, kdo v něj věří, nezahynou, ale mají věčný život.“

Nedlouho před tím jsem potkal mladou ženu, která byla vlažná křesťanka a začal jsem s ní o těchto věcech mluvit. Až do této doby jsme byli příliš zaneprázdnění vlastní zábavou na to, aby kdy myslela na Boha.

Zvnějšku to vypadalo, že jsem se ve svých devětatřiceti letech slušně zařídil. Měl jsem pěkný dům s pozemky, nádherný nábytek a dokonce i Rolls-Royce; vše, co by si člověk mohl přát. Byl jsem velmi úspěšný prodejce vozů Volvo v Leedsu.

Moje prosperita byla v protikladu s mojí stísněností. Byl jsem plný nejistoty a přes všechny úspěchy jsem neměl žádný vnitřní pokoj. Vždy jsem dosáhl toho, co jsem chtěl, ale s tímhle jsem nebyl schopen udělat nic. Bylo to nad moje síly.

O tři měsíce později, 10. listopadu 1976 jsme byli na návštěvě u jednoho pastora a jeho ženy. Když jsme přišli k nim domů, cítil jsem pokoj. Můj strach a nejistota se nějak rozplynuly. Nějakou dobu jsme spolu mluvili a pak jsme se spolu pomodlili. O několik měsíců později jsem poz-

val Ježíše do svého života. Prosil jsem ho, aby mi odpustil vše špatné, co jsem kdy udělal a odevzdal mu svůj život. Bůh mě nechal vejít do svého království. Zalil mě úžasný pocit. Láska, kterou jsem k Bohu cítil toho večera od té doby nezeslábla. V provincii jsme se s tou mladou dámou vzali.

Bůh nám brzy přivedl do cesty dva muže; prvního ve Scarborough a druhého v Dewsbury. Dal nám skrze něj prorocství, že si nás Bůh chce použít, abychom někde v zámoří sloužili lidem s olivovou kůží. Bylo nám řečeno, abychom svůj kompas měli stále na mysli. Vše, co jsme měli učinit, bylo čekat na Boha. Často jsme se tomu podívovali, zvláště tomu kompasu. Byla snad naše úloha kázat evangelium do všech stran celé Anglie? Stále jsme tomu nerozuměli.

Po devíti letech jsem zjistil, že mi moje žena byla nevěrná. Ona sama to také přiznala. Odpustil jsem jí, ale dál jsme žili odděleně. Bůh mi tehdy řekl, abych ji dále miloval, ale ona se rozhodla náš vztah ukončit.

Dlouhá léta jsem toužil jet do Izraele, ale mé ženě se nikdy nechtělo. Teď už nebyl důvod to odkládat, zajistil jsem si tedy osmidenní zájezd spolu s dalšími křesťany a rozhodl se, že pak ještě zůstanu týden v Jeruzalémě.

Během prvního týdne se mnou Bůh jednal podivuhodným způsobem. Plakal jsem téměř dvacet minut v getsemanské zahradě, tam, kde Ježíš řekl Svému Otci: „Ne má, ale Tvá vůle ať se stane.“ Modlil jsem se tuto modlitbu a věděl, že ji Bůh vezme vážně.

Druhý týden jsem ve svém hotelu potkal Roye a Sharon, manželský pár, který právě začal vytvářet skupinu

nazvanou Křesťanští přátelé Izraele (CFI). Brzy jsme se spřátelili. Cestoval jsem domů v slzách, Bůh mi dal do srdce pro tuto zemi něco vyjimečného.

Zanedlouho jsem od Roye a Sharon dostal dopis, kde mi psali, že v Izraeli pořádají v květnu konferenci a ptali se, zda bych na ni chtěl přijet. Jel jsem tam a většinu času jim pomáhal s prací. V dalších šesti letech jsem byl v Izraeli každý rok nejméně dvakrát, abych pomohl s prací sdružení. Roku 1988 jsme byli v Berlíně, ještě než padla berlínská zeď a v roce 1989 jsem byl v Rusku. Navštěvovali jsme tam židovské rodiny a povzbuzovali je, protože pro ně Bůh připravoval místo v Izraeli.

Uprostřed toho všeho jsem potkal Gwen. Poznali jsme, že nás Bůh svedl dohromady a v září 1990 jsme se vzali. V říjnu jsme odložili vše, co jsme vlastnili, odletěli do Izraele a doufali, že se tam o nás Bůh postará. Gwen pracovala v kanceláři CFI, kde odpovídala na dopisy křesťanů z celého světa. CFI zorganizovala distribuční centrum, které by mohlo

Křest v Duchu svatém

V některých příbězích publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se hovoří o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdarit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často se o něm hovoří v biblické knize Skutků apoštolských. Chcete-li se dozvědět více, spojte se s nejbližší skupinou FGBMFI (viz strana 18).

přijímat tisíce uprchlíků z Ruska, kteří, jak jsme věřili, budou brzy přijíždět. Chtěli jsme jim prokazovat Boží lásku a také se postarat o jejich potřeby. Stal jsem se správcem distribučního centra CFI a přijímal ty, kteří přijížděli.

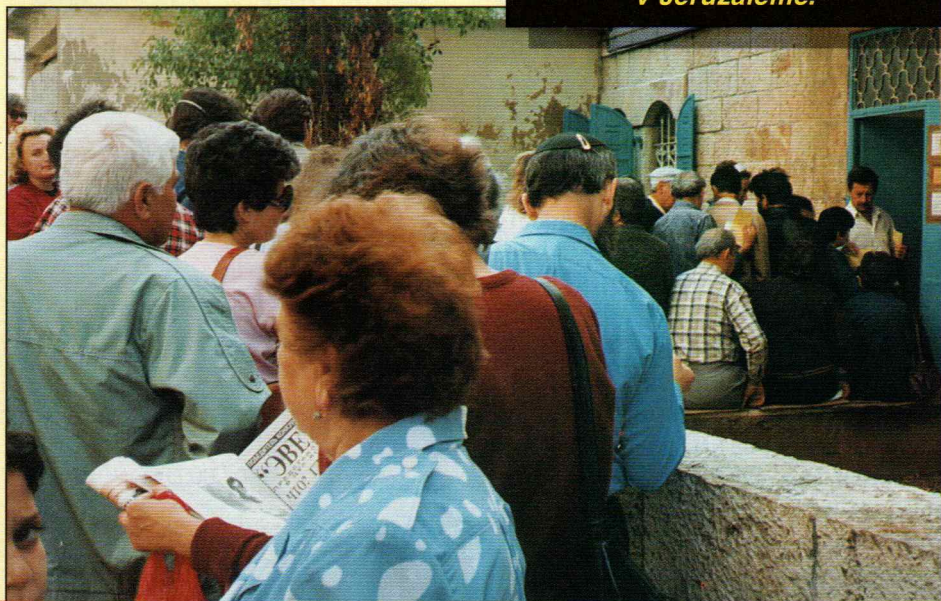
Než jsem do Izraele odjel, požádal mě ředitel CFI v Anglii Derek White, abych zavolal Tony Johna, protože věděl, že pracuji v FGBMFI. Tony byl nadšen, když slyšel, že odjíždím do Jeruzaléma. Měl za to, že Bůh chce, aby tam FGBMFI začalo práci a chystal se tam přijet se skupinou jeho členů. Rádi by se tam s námi setkali a hledali, jaká je Boží vůle.

Celý rok jsme se scházeli s Abrahamem Cohenem, židovským věřícím, který pracoval v obchodu Biblické společnosti, k ranním modlitbám a modlili se za skupinu FGBMI. Věděli jsme, že je to Boží práce a že On bude tu skupinu formovat.

Bůh to opravdu potvrdil, když jsem byl na návštěvě rodiny z jižní Afriky, žijící v Jeruzalémě. Bůh mě upomenul, abych jim řekl o FGBMFI a o jeruzalémské skupině. Jakmile jsem se o tom zmínil, odněkud z jejich bytu přinesli vlajku FGBMFI s nápisem „Jeho znamením nad námi je láska“. Někdo z Ameriky ji u nich nechal před osmi lety. Řekl prý, že Bůh dá jednoho dne skupinu v Jeruzalémě a až se to stane, může být ta vlajka vyvěšena.

Následující rok přijela z Anglie další skupina FGBMFI a tak jsme mohli začít pořádat naše setkání. Během posledních šesti měsíců před naším návratem do Anglie jsme pořáдали pravidelná setkání při večeři v hotelu Ramat Rachel. Zažili jsme krásné chvíle s arabskými křesťany jako hlavními řečníky, stejně jako se židovskými a ruskými věřícími. Na mé poslední večeři jsme měli arabské,

***Před distribučním centrem CFI
v Jeruzalémě.***

židovské a věřící z pohanů v čele stolu – zvláštní požehnání ve chvíli, kdy jsem končil svůj pobyt v Jeruzalémě.

Zažili jsme i zázraky. Bůh věděl, že bude přivádět Židy z Ruska zpět a připravil vše pro to, abychom jim mohli dát, co potřebují. Sdíleli jsme s nimi naši víru v Ježíše a mnozí z nich jej přijali jako svého mesiáše. Jedním příkladem je naše ruská tlumočnice Marilena. Pracuje stále v distribučním centru a chodí s Bohem.

Bůh se staral i o naše potřeby. Krátce po našem příjezdu do Izraele k nám na shromáždění církve přišla paní, která slyšela o naší práci a řekla: „Vracím se do Švédska a Bůh mi řekl, abych vám dala své auto. S mým bytelným Volvem budete moci svoji práci dělat lépe.“

V Izraeli jsem byl svědkem naplnění proroctví, které jsem dostal před lety. Většina židovských přistěhovalců přicházela z Ruska, Anglie a USA. Pod žhavým sluncem se barva jejich kůže měnila na olivovou. A co se týkalo kompasu, Bůh mi ukázal, že jeho vyvolený lid, Židé, se vrací ze čtyř světových stran.

Po návratu do Británie jsem se stal vicepresidentem FGBMFI v Yorkshiru a pracuji jako administrátor s Davidem Hathawayem a Eurovision. Těšíme se na to, co bude Bůh dělat dál. Strach a nejistota jsou věci z mojí dávné minulosti – Ježíš toho pro mě udělal tolik! Šel na kříž za naše hříchy a usmířil nás tak s Bohem. Kvůli němu mi Bůh odpustil a tak hledím do budoucnosti spíše s očekáváním a ne se strachem.

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní skupiny FGBMFI.

Informace

Brno

ing. Vladimír Šedivý
Štolcova 31,
612 00 Brno

Bratislava
tel. 07/335164

Plzeň

Václav Prokopec
Bděněves 22,
330 32 p. Koželupy

Pors
ul. Februárová 651/7
958 01 Partyzánské

Praha

FGBMFI
Box 9, 150 04 Praha 54
tel. 02/5610907

Ostrava
Pavel Rončka
Jana Maluchy 33,
708 00 Ostrava Poruba

Třeboň

Ing. Karel Lívanský, CSc.
Táboritká 1102, 379 01 Třeboň

Milý čtenáři, možná jste si při čtení svědectví v tomto čísle časopisu Hlas položil otázku, zda také můžete osobně poznat Boha a mít v srdci pokoj. Chcete-li poznat Boha, který je Duch, musí se narodit znovu Váš duch. Tak to řekl Ježíš. A co je k tomu třeba?

1. Přiznat Bohu, že jste žil sobecky, a tím, že jste Ho nectil jako Pána svého života, jste hřešil a jste od něho oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3,23

2. Činit pokání — to znamená obrátit se k Bohu a poprosit ho za odpuštění všech minulých hříchů a aby Vám pomohl žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Lukáš 13,3

3. Uvěřit, že Ježíš je Syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal Vaše hříchy na sebe, abyste Vy mohli získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16

4. Vyznat Bohu, že nyní přijímáte Ježíše za svého Spasitele a Pána Vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím. 10,9

Pokud jste vše dobře zvážil a zopakoval si uvedené citáty a chcete učinit ten významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, ale Váš vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Řím. 10,13). Nestyďte se o vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Mat. 10,32). Každý den si udělte čas na modlitbu a čtení Bible (1. Petrova 2,2, Žalm 37,4, Řím. 8,14).

Až učiníte toto rozhodnutí ze všech rozhodnutí největší, prosíme, dejte nám o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupon.

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ
EVANGELIUM (FGBMFI)
je internacionální společnost
křesťanských podnikatelů, jejímž
záměrem je:**

1. Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti plného evangelia.

2. Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů na různých místech, posilovat je, aby se mohli vracet do svých sborů občerstvení a obnovení. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církev.

3. Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS

č. 951

Toto české vydání je jedna ze 25 cizojazyčných verzí časopisu HLAS, který vydává FGBMFI International Office-European Region: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie, tel. (016)207944, telefax (016)207931. České vydání vychází šestkrát ročně.

redaktor: Blair Scott, **asistent:** Donato Anzalone, **výtvarný redaktor:** Paul Goodwin, **úprava:** CONVERTEX

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNÉ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku „Jak dál po přijetí Krista“.

Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS č.951

TOTO ČÍSLO

KDYŽ SE KOLEM NŮS VŠECHNO HROUTÍ

Každý z nás má své cíle a sny. Byli jsme vychovávaní, abychom to dotáhli dál, vystoupali výš, než naši rodiče, či známí. Vidíme často jejich slabosti a nedostatky a chceme být moudřejší, silnější. Nic nám v tom nebuďte bránit. Vždycky se to ale nevede tak, jak jsme si naplánovali. Kazí nám to nepříznivé okolnosti a maří naši snahu. Zvyky a charakterové slabosti, které tak nesnášíme u ostatních jsou překvapivě často tím, co je problémem nás samotných. Zjišťujeme, že říkáme a děláme věci, na které bychom dříve ani nepomysleli, přinášející ostudu nám i našim rodinám, věci, které ničí naši budoucí kariéru, vyhlídky, vztahy. Naš svět se okolo nás může hroutit a my stát opodál, bezmocní a neschopní s tím cokoli udělat. Nicméně je tu ještě jiná cesta...

**Mezinárodní sdružení
podnikatelů zvěstujících
plné evangelium**

*Máte-li zájem o další informace,
kontaktujte prosím:*

**• NEJISTOTA!
Brian Taylor
strana 15**

Nenechte tento časopis ležet ladem... Předejte ho přátelům.